

TYÖVÄENLUOKKA JA SEN „PARLAMENTTI”-EDUSTUSTO

V KIRJOITUS

IV Duuman sosialidemokraattisen puolueyhmän ensimmäinen askel, joka antaa tietyn käsityksen tämän duumaryhmän kokoonpanosta ja toiminnan suunnasta, on sen tekemä päätöslauselma Jagielloa koskevasta kysymyksestä²⁵¹. Sanomalehdistä tiedetään, että se hyväksyttiin seitsemällä menshevikkien äänellä kuutta bolshevikkien ääntä vastaan. On siis selvää, että siinä on päätös, joka on tehty vastoin puolueen enemmistön mielipidettä, sillä 6 työväen edustajaa kuudesta tärkeimmästä teollisuuskuvernementista edustavat työväenpuolueen valtaenemmistöä, kuten olemme nähneet.

Mutta ehkä tämän päätöslauselman *sisältö* saa meidät vakuuttumaan, että päätös on oikea?

Tarkastelkaamme päätöslauselman sisältöä.

1. kohdassa mainitaan, että „puuttuu tarkkoja tietoja, joiden perusteella voitaisiin päätellä, pienempikö vai suurempi osa Varsovan proletariaatista” „oli valinnut *valitsijamieheksi*” Jagiellon.

Asia on siis 7 sosialidemokraattisen edustajan mielestä epäselvä. Tällöin he kuitenkin puhuvat selvästi *Varsovan* proletariaatista eivätkä yleensä Puolan proletariaatista, niin kuin likvidaattorit ja Bund puhuvat (ks. „Lutshia” ja „Nasha Zarjaa”). Me taas tiedämme *tarkasti*, että „Varsovan proletariaatti” „*oli valinnut valitsijamieheksi*” kaksi sosialidemokraattia ja yhden Puolan sosialistisen puolueen edustajan (Jagiellon).

Kaksi on enemmistö yhtä vastaan. On siis olemassa hyvin *tarkat* tiedot siitä, että Jagiello on *vähemmistön* valitsema. Enemmänkin: työväen lähettämien valitsijamiesten *enemmistö* (molemmat sosialidemokraatit) oli Jagiellon valitsemista *vastaan* ja ilmoitti siitä *virallisesti*.

Likvidaattorit vetosivat siihen, että Jagiello oli saanut enemmän ääniä, mutta tämä ei tee tyhjäksi sitä *tosiasiaa*, että valitsijamiehiksi valittiin *kaksi* sosialidemokraattia ja *yksi* Puolan sosialistisen puolueen edustaja.

Kiertämällä päätöslauselmassa niiden kahden sosialidemokraattisen valitsijamiehen *vastalauseen*, jotka edustavat Varsovan *koko* puolalaista sosialidemokratiaa, seitikkö on joka tapauksessa menetellyt *puolueenvastaisesti*, sillä onhan tähän saakka *vain* Puolan sosialidemokratia kuulunut Venäjän sosialidemokratiaan.

Ja vielä paljon hullumpi on päätöslauselman 2. kohta. Se seikka, että Jagiellon valitsivat „juutalaiset porvarilliset valitsijamiehet“, kerrotaan meille, „merkitsee että jopa porvarillisissakin piireissä (!? porvarillisissa *juutalaispiireissä?*) kasvaa tietoisuus, että vain sosialistit voivat todella taistella sorrettujen kansallisuuksien oikeudenmukaisten (?!) etujen puolesta”.

Kaikki tietävät, ettei juutalaisissa porvareissa ole ilmennyt hiukkaakaan tällaista „tietoisuutta”. He *pitivät parempana* puolalaista porvaria, mutta heidän *oli pakko* valita sosialisti, kun ei ollut muuta tasa-arvoisuuden kannattajaa. Ei „tietoisuuden kasvu”, vaan porvarien keskinäisestä kansallisuustaistelusta johtuvien *vaikeuksien* kasvu, juuri se antoi valtakirjan edustaja Jagiellolle!

Työväen lähettämällä valitsijamiehellä on oikeus (ja hänen täytyykin) *käyttää hyväksi* kahden tappelevan varkaan välisiä „vaikeuksia” saadakseen valituksi Duumaan rehellisen miehen. Se on kiistatonta. Puolalaisten sosialidemokraattien vähäisen osan (niin sanotun „päähallinnon”, joka on menettänyt *pääosansa* — Varsovan) päinvastainen mielipide ei kelpaa mihinkään.

Mutta kun rehellinen mies on päässyt Duumaan sen takia, että kaksi varasta tappeli keskenään, niin naurettavaa ja hullua on sanoa *toisessa varkaassa* ilmenneen „tietoisuuden kasvua”. Juuri tämä, Jagiellon edustajanoikeuden *puolustamiseksi*kin aivan tarpeeton juutalaisten porvarillisten valitsijamiesten ylistäminen todistaa duumaryhmän seitsemän jäsenen *opportunistia*, heidän *epäproletaarista* suhtautumisestaan kansallisuuskysymykseen.

Seitsikon olisi pitänyt tuomita ja leimata *päätöslauselmassa* kansallisuusviha sinänsä ja *varsinkin* puolalaiset porvarit heidän juutalaisvihastaan; se olisi ollut asiaa.

Mutta kun sanotaan, että juutalaisilla porvareilla ilmenee „tietoisuuden kasvua”, niin se merkitsee, että tuodaan ilmi oma tietoisuuden *puute*.

3. kohdassa tahdotaan todistaa, että Jagiello on sosialidemokraatti. Ja millä sitä todistellaan? 1) „Hänen lausunnollaan.” Se ei ole todiste. *Puolueväki* ottaa huomioon *järjestön*, johon N. N. kuuluu, eikä N. N:n „lausuntoa”. 2) Bundin ²⁵² ja PPS:n ²⁵³ välillä solmittu vaaliliitto tuki Jagiellon „ehdokkuutta”.

Entä missä on Puolan sosialidemokratia? Liitto *ilman sitä* ja *sitä vastaan* (Varsovan kahden sosialidemokraattisen valitsijamiehen poistuminen) todistaa Bundin *puolueenvastaisuutta*, niin kuin sovittelukannalla oleva Plehanovkin on tunnustanut!

4. kohdassa lukee: „PPS ei ole vielä yhdistynyt Venäjän sosialidemokratian kanssa.” Se on puolinen totuus. Miksi seitsikko *oli vaitti* siitä, että puolueen päätöslauselmassa (joulukuu 1908) *hyljättiin* yhtyminen PPS:n kanssa? Yksistäänkö puolueen hävittäjien, likvidaattorien mieliksi?

Koko tästä ontuvasta, onnettomasta päätöslauselmasta seuraa johtopäätös: „Venäjän sosialidemokratian sisäisen elämän kysymykset” *on erotettu* „poliittisen duumatoiminnan kysymyksistä”. Erottaminen on kerrassaan keho juttu. *Puolueväki* ei saa erottaa näitä kysymyksiä toisistaan. Niiden erottaminen toisistaan merkitsee Duuman puolueyhjän irrottamista puolueesta. Se on mitä pahinta opportunistia ja suuren sekasotkun aiheuttamista. Taktiikan määräävät puolueen „sisäiset” päätökset: *tätäkö* vai toista, „puolueetonta”, taktiikkaa on sovellettava „poliittisessa duumatoiminnassa”??

Bund havittelee kuulua osana sosialidemokratiaan, mutta sen ehdokkaalta *on evätty* päätösvalta „socialidemokratian sisäisen elämän kysymyksissä”. Tämä on ainoa plussa likvidaattorien sotkemien seitsemän edustajan sekavassa päätöslauselmassa.

Luokkatietoisten työläisten on kaikin voimin autettava heitä selviämään tästä sotkusta, selitettävä heille heidän virheensä tekemällä sitkeästi työtä (neljännessä Duumassa niin kuin kolmannessakin) duumaryhmän linjan *ojentamiseksi*. Alussa virhe ei sinänsä ole vielä niinkään kauhea,— sen pani oikein merkille K. Stalin ²⁵⁴,— tärkeää on vain

se, että työväendemokratia *tunnustaisi* avoimesti ja suoraan virheen ja saisi aikaan sen tunnustamisen. Silloin jatko on oleva parempaa kuin alku.

V. I.

Ehdottomasti tiedottakaa minulle kirjoituksen saamisesta ja jos sitten kuitenkin päättäisitte olla julkaisematta, palauttakaa heti, sillä siinä tapauksessa julkaisen sen muualla.

Kirjoitettu joulukuussa 1912

*Julkaistu ensi kerran v. 1954
„Kommunist“ aikakauslehden
6. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan
